

Sygn. akt I KZ 53/21

POSTANOWIENIE

Dnia 5 listopada 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Skoczowska

Protokolant Edyta Demiańczuk - Komoń

przy udziale prokuratora Prokuratury Krajowej Departamentu do Spraw Wojskowych ppłk. Justyny Makowskiej

w sprawie **plut. D. P.**,

podejrzanego o popełnienie czynów z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 228 § 1 k.k. i innych,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 5 listopada 2021 r.,

zażalenia obrońcy podejrzanego na postanowienie Wojskowego Sądu Okręgowego w W. z dnia 14 października 2021 r., sygn. akt Kp (Ar) (...), o przedłużeniu stosowania tymczasowego aresztowania

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. w zw. z art. 655 § 1 pkt 1 k.p.k.

postanawia:

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Wojskowy Sąd Garnizonowy w L. postanowieniem z dnia 23 lipca 2021r zastosował wobec plut. D. P. środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania na okres 3 miesięcy tj. do dnia 19 października 2021 r. Na wniosek prokuratora Prokuratury Okręgowej w K. Wydział ds. Wojskowych, Wojskowy Sąd Okręgowy w W., postanowieniem z dnia 14 października 2021

r., sygn. Kp (Ar) (...) przedłużył wobec tego podejrzanego stosowanie tego środka zapobiegawczego na okres 2 miesięcy tj. do dnia 18 grudnia 2021 r.

Na to postanowienie zażalenie wniósł obrońca podejrzanego plut. D. P. zaskarżając je w całości i zarzucając m.in: błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za jego podstawę i mający wpływ na jego treść oraz obrazę przepisów postępowania, w tym art. 258 § 1 pkt 2 i § 2 k.p.k., art. 257 § 1 i § 2 k.p.k., art. 249a § 2 k.p.k. i art. 251 § 3 k.p.k., które zostały szczegółowo opisane w zażaleniu, a które w istocie sprowadzały się do wykazania, że nieuprawnione jest przyjęcie, iż zachodzą okoliczności uzasadniające dalsze stosowanie tymczasowego aresztowania w stosunku do podejrzanego, w sytuacji, gdy wystarczające byłyby inne środki zapobiegawcze.

Obrońca w konkluzji wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia i zastosowanie wobec podejrzanego nie izolacyjnych środków zapobiegawczych w postaci zakazu opuszczania kraju połączonego z dozorem Policji, zakazem kontaktowania się z innymi podejrzanymi oraz świadkami oraz poręczeniem majątkowym w kwocie 20.000 zł.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie obrońcy podejrzanego nie jest zasadne i nie zasługuje na uwzględnienie.

Wbrew twierdzeniom skarżącego nadal aktualne pozostają przesłanki stosowania wobec podejrzanego plut. D. P. tymczasowego aresztowania.

Skoro skarżący nie kwestionuje dowodowych podstaw stosowania wobec tego podejrzanego środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania wnosząc o wolnościowe środki zapobiegawcze, zbędnym zatem jest dokonywanie szczegółowej analizy dowodowych podstaw stosowania wobec plut. D. P. środka o charakterze izolacyjnym. W tym miejscu wystarczy poprzestać na stwierdzeniu, iż zeznania świadków, wyjaśnienia D. P. oraz innych podejrzanych, stenogramy rozmów telefonicznych, analiza przepływów

finansowych, czy też opinia z zakresu broni i amunicji wskazują na duże prawdopodobieństwo popełnienia przez podejrzanego zarzucanych mu czynów.

Obok dowodowej podstawy stosowania środka zapobiegawczego z art. 249 k.p.k. istnieją, wbrew twierdzeniu skarżącego, podstawy procesowe wynikające z art. 258 § 1 pkt 2 i § 2 k.p.k. do stosowania najsurowszego z tych środków w postaci tymczasowego aresztowania. Przypomnieć należy, że plut. D. P. podejrzany jest o popełnienie łącznie 19 przestępstw, a zważywszy na ich rangę oraz ustawowe zagrożenie niektórych z nich, realnym jest, iż perspektywa surowości grożącej temu podejrzanemu kary może stymulować go do podejmowania działań mających na celu zakłócenie prawidłowego toku postępowania w sprawie. Nie można pomijać również tego, że D. P. podejrzany jest o składanie fałszywych zeznań z art. 233 § 1a k.k. oraz poplecznictwo z art. 239 § 1 k.k. i z uwagi na to nie można w tym wypadku odmówić racji Sądowi I instancji, który wskazuje na obawę matactwa procesowego, nawet w sytuacji, iż podejrzany obecnie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów i złożył obszerne wyjaśnienia. W tym kontekście Sąd I instancji dokonał właściwych ustaleń, a decyzję tego Sądu podziela Sąd Najwyższy, iż w realiach niniejszej sprawy, na obecnym jej etapie, tylko tymczasowe aresztowania zabezpieczy prawidłowy tok postępowania i jest to jedyny środek będący w stanie tę rolę spełnić.

Zdaniem Sądu Najwyższego nie można także uznać, by czas dalszego stosowania tymczasowego aresztowania określony w zaskarżonym postanowieniu, krótszy o miesiąc w stosunku do wniosku prokuratora, był nadmiernie wydłużony, jest to okres niezbędny do przeprowadzenia czynności wskazanych we wniosku. Konieczne jest zauważenie, że do ewentualnego dalszego przedłużania tymczasowego aresztowania należałoby podejść z najdalej idącą ostrożnością i mogłaby je uzasadniać jedynie konieczność wykonania ważkich i niezbędnych czynności, których dotąd nie udało się

przeprowadzić bez zawinienia ze strony organów prowadzących postępowanie przygotowawcze.

Po przeanalizowaniu sytuacji osobistej plut. D. P., Sąd Najwyższy doszedł do wniosku, iż także względy z art. 259 § 1 k.p.k. nie nakazują odstąpienia od stosowania tego środka zapobiegawczego.

W tych warunkach, nie znajdując podstaw do uwzględnienia zażalenia, postanowiono jak wyżej.